Jolsvai András

Farkas Laci temetése

Vannak emberek, akik azt hiszik magukról, hogy sosem halnak meg. Sok ilyen ember van, nyilván önök is ismernek közülük néhányat.

És vannak emberek, akikről a kortársaik hiszik, hogy sosem halnak meg. Azért, mert szükség van rájuk. Azért, mert elképzelhetetlen nélkülük az élet. Azért, mert puszta létükkel megszépítik maguk körül a világot, mert a mosolyukkal, kézfogásukkal, egy-egy fontos mondatukkal reményt adnak és bizakodással töltenek el bennünket, hogy érdemes élni és küzdeni, hogy nincs okunk a kétségbeesésre, mert ők közöttünk vannak, és itt maradnak velünk az idők végezetéig. Ilyen ember nagyon kevés van, fájdalmasan kevés, magam is alig ismerek egyet-kettőt.

Ilyen ember volt Farkas László.

Ha egy ilyen ember, minden jogos várakozásunk ellenére, mégis eltávozik közülünk, a veszteség felfoghatatlan és kiheverhetetlen. Hiába nyugtatjuk magunkat, hogy az égiek hosszú, boldog életet adtak neki, és elvégzett szinte mindent, ami dolga akadt ezen a Földön, és hogy azzal, hogy elment, nem szakadt meg a kapcsolatunk, hogy itt vannak az alkotásai, könyvek és cikkek és az a sok tízezer szerkesztett oldal, és velünk maradnak a történetei, a szavai, bölcs intelmei, gépeink évtizedekig őrzik még tréfás, korholó vagy dicsérő (korholva dicsérő vagy dicsérve korholó) leveleit, és összejövünk majd jeles napokon, és őrá fogjuk üríteni poharunkat, és felelevenítjük jeles cselekedeteit, és felolvasunk majd ezt-azt, amit az ő sugallatára írtunk, és régi históriákat idézünk föl, melyek egykor összekötöttek bennünket, és megfogadjuk, hogy nem hagyjuk elenyészni a fórumot, amit ő hozott létre, hanem tovább működtetjük az ő szellemében, szóval ezerféle módon érezhetjük továbbra is a jelenlétét, vagy legalábbis azt, hogy figyel ránk odafentről is, ahogy csak ő tud figyelni, és jóakaratúlag irányítja majd a lépteinket, ahogyan eddig tette.

De mindez nem segít már rajtunk.

Mert mostantól semmi sem lesz már olyan, amilyen eddig volt. Borúsabb lesz az ég, üresebb a nap, keserűbb a kenyér. Lötyög rajtunk az idő. Ülünk a számítógép előtt, írunk valamit, de elakadunk, mert nem jut eszünkbe a megfelelő szó. Sebaj, gondoljuk, majd felhívjuk a Lacit, ő rögtön mond három-négy jó megoldást, nem csoda, nyelvésznek készült valaha. Vagy felszereljük az új karnist, vagyis csak felszerelnénk, de kiderül, hogy elromlott az ütvefúrónk, de semmi baj, mert a Laci majd

átszalad a magáéval, s ha már ott van, seperc alatt fel is szereli a függönyt, és közben elmeséli, hogy olvasott egy remek novellát egy fiatal írótól, amit nekünk is feltétlenül olvasni kell, igazi őstehetség az a fiú, szerencsére van nála néhány felesleges példány. Vagy sétálni támad kedvünk, szólunk hát a Lacinak, csatlakozzék, és ő vállára kapja a táskáját, és már jön is: és miközben bejárjuk a Liget zugait, kapunk tőle bölcs életvezetési tanácsokat, régi történeteket, baráti kézfogásokat, egész életre valót. Vagy benyitunk az Ibolya presszóba, s akármilyen korán érkezünk, ő már ott ül az asztalfőn, pohár sör előtte, meg egy papír, melyre a következő évekre vonatkozó terveit vázolta fel: rövidesen megosztja velünk is.

De hiába szeretnénk, Laci többé nem ad tanácsot, nem szalad át a szerszámosládájával, nem sétál velünk a Ligetben, és nem ül az Ibolya törzsasztalánál. Azért persze majd lesz valahogy, megszületik a cikk, felkerül a karnis a falra, sétapartnerünk is akad, és az Ibolyába is ül majd valaki a sarokban – az élet megy tovább. Igaz, szürkébben, szomorúbban, egyhangúbban, de megy, s mi lassan megszokjuk, hogy a szívünkbe beköltözött a Laci hiánya.

És mi lenne, ha nem törődnénk bele ebbe a veszteségbe? Ha azt mondanánk, hogy ez nem igazság. Hogy mi nem akarunk a Laci nélkül élni. Hogy nekünk szükségünk van rá. Mi lenne, hogyha azt mondanánk, polgári elégedetlenségi mozgalomba kezdünk, s addig ránk se számítson senki, amíg a Farkas Lacit vissza nem kapjuk? Mi lenne, ha egyszer az életben a sarkunkra állnánk?

Próbáljuk meg, barátaim! Mit veszíthetünk?